

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Dolors Altarriba

El dia a dia de Beirut

Tomás Alcoverro és un periodista que fa 40 anys que viu a Beirut, al Líban, on ha estat corresponal de *La Vanguardia*. Ara, amb 77 anys, està jubilat del diari però continua mantenint el seu pis a Beirut i viu entre allà i Barcelona. En aquest seu darrer llibre, *La noria de Beirut*, publica una selecció de les cròniques publicades al diari i al seu blog, on encara continua escrivint de forma habitual. En són 57 dividides en set capítols que fan a l'hora d'apartat per reunir les que tenen una temàtica semblant. És un llibre d'assaig ple de coneixement d'aquell que tampoc trobes als llibres d'història. Alcoverro parla d'una ciutat que ja té fama de renéixer constantment perquè tot i les desgràcies que ha patit es torna a aixecar. És un lloc on es creuen nacionalitats i cultures diferents i perquè gira constantment. Alcoverro la compara amb la *nòria* de cabines grogues i blaves que té. I és que aquesta roda va girar també durant tres dels cinc anys que va durar la guerra civil al Líban.

Es clar que el país és una mina informativa però en aquest llibre s'hi pot trobar, per exemple, una crònica de com els ciutadans es van manifestar perquè no es recollien les escombraries. En un lloc diu Alcoverro que no hi ha protestes revolucionàries perquè el poder està repartit entre gent que té una religió diferent: sunnita, cristiana, xiïta o d'algunes de les 18 confessions reconegudes al país.

En aquest cas, però, hi va haver queixa, ja que la pudor afectava tothom. Entre les seves històries s'hi aprèn com de racistes són els àrabs amb els africans quan ells es queixen del racisme dels europeus cap a ells o com va haver-hi tren i va ser destruït i es continua reivindicant com a exemple d'aquest país surrealista que diuen que és el Líban.

Alcoverro és un expert cronista i en aquest llibre ho demostra. De fet, en tota la seva trajectòria ha escrit més de 8.000 cròniques per al diari barceloní. Pel que fa als llibres no és el primer que fa amb cròniques. Fa un any va recollir a *¿Por qué Damasco?* cròniques referides a la guerra de Síria i el seu impacte en el món àrab. Un món àrab que desapareix, al seu parer. Igual que es fa complicat fer una bona feina de periodista en un món, diu, on tot és especulació perquè ningú sap res i tot es fa complicat. No només pels occidentals, també pels mateixos àrabs. Per això s'agraeix que reculli cròniques que destaquen la part més emotiva dels fets.

El darrer article té a veure amb un fet molt personal, el que li acaba de conferir l'emotivitat. Alcoverro va patir un atac de cor mentre intentava posar ordre als llibres del seu despatx i va ser atès a l'hospital. Era a punt d'arribar als 70 anys. I va pensar que potser hauria de fer canvis a la seva vida. Però, no, continua perquè, com hi diu, "tinc intacta la meua il·lusionada vocació".

LA NORIA DE BEIRUT

Autor: Tomás Alcoverro

Editorial: Dièresis

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2018

Nombre de pàg.: 250

Anna Ruiz Mestres

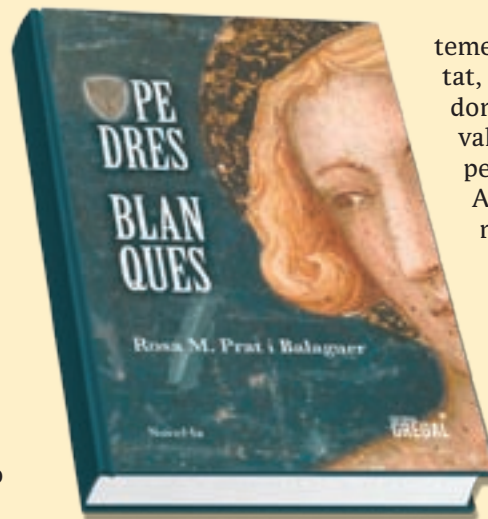
Petras Albas versus Pedres Blanques

Rosa M. Prat ens ofereix la seva òpera prima situada al monestir de Pedralbes i ens endinsa en un viatge vers el segle XIV i la vida de la primera abadessa del monestir, Sobirana Olzet.

La realitat i la ficció ens porten vers una anàlisi reivindicativa del rol de la dona d'aquesta època. La dona ens és presentada en totes les facetes possibles, com ho fa Jaume Roig en *L'Espill*, però aquí no hi ha crítica àcida, sinó que el relat es tenyeix de versemblança i sovint de tendresa i l'autora ens passeja per un seguit de realitats dolces i a la vegada reivindicatives, i hi aflora un món sovint massa desconegut des del segle XXI.

Aquest monestir creat i protegit per la reina Elisenda de Montcada es troba en ple Cisma d'Occident sota les ordres del papa d'Avinyó, Benet XII, que vol portar a través de les Constitucions totes les ordres sota el seu control i vol tancar les monges a clausura, sense drets sobre la vida i la gestió del monestir i allunyar-les del treball que feien en la vida diària de la gent humil de Sarrià. Això farà que totes s'uneixin per mantenir els privilegis que la reina Elisenda els havia concedit. Els grans temes són, doncs, la dona i el poder sobre aquesta.

Però la història ens porta també vers grans

temes com l'amor, la tendresa, l'amistat, el lesbianisme, la violació o bé la dona que coneix la medicina medieval i que ha de vigilar la Inquisició per no ser capturada per bruixa. Així es converteix en un vitrall medieval on no s'escapa la imatge de cap temàtica.

També hem de remarcar la combinació de tècniques literàries que utilitza: el narrador omniscient al costat de la crònica medieval i del gènere epistolat. Tot ben controlat per les anticipacions i retrospeccions que donen vivesa al relat, amb personatges tan ben treballats com els

protagonistes (l'abadessa i el franciscà, representant del papa d'Avinyó), immersos en un mar de sentiments contradictoris, amor i odi, juntament amb la monja antagonista, molt ben perfilada, per cert. Tot és acolorit amb descripcions poètiques, ja sigui en els paisatges que envolten el text com en la bellesa dels interiors del monestir.

Un bon treball històric rebla el llibre amb la cronologia dels fets i l'índex de personatges reals i ficticis al costat de la introducció dels diferents capítols amb cites dels clàssics, que van des de Salomó, passant per Lull, Sta Clara, fins a la mitologia grega.

En resum, un treball acuradíssim per ser l'inici del que esperem que sigui una llarga i exitosa trajectòria literària. No deixeu de llegir-la!

PEDRES BLANQUES

Autora: Rosa M. Prat Balaguer

Editorial: Gregal

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2018

Nombre de pàgines: 274